

εἰς τὰς συζητήσεις αὐτῆς. Εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων, ἀπεφάσισεν ἡ ἐταιρία νὰ ἐτοιμάσῃ ἀναφορὰν περὶ τῆς φήσεως τοῦ λοιμοῦ, ἃ διώρισεν πρὸς τοῦτο ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας ἔο ἀρχιχειρουργὸς τοῦ στρατοῦ ἐκλέχθη μέλος. Ὁ ἰατρὸς οὗτος, ἐπειδὴ συνενώθη μετὰ τινος ἀντιγνώμονος ἐαυτοῦ, δὲν ἤθελε νὰ συνενεργήσῃ. Ὁ δὲ Βοναπάρτης, ὡς πρόεδρος, ἤλεγξεν αὐτὸν, ἃ διέλεχθη μετὰ αὐτοῦ περὶ τοῦ χρόνου, τὸ ὅποιον εἶχε πρὸς τὸ στράτευμα, ἃ πρὸς τὴν πατρίδα τῆς, ἃ τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ συνεισφέρῃ πᾶν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἀναφορὰν, — ἀλλὰ ματαίως. Βαρυνθεὶς, τέλος, ἃ παροργισθεὶς ἀπὸ τὸ πείσμα τῆς χειρουργοῦ ὁ ἀνυπόμονος στρατηγὸς, ἐξεθύμανε διὰ γενικοῦ ὀνειδισμοῦ τῆς κενοδοξίας τῶν ἰατρῶν, ἡ ὁποία τοὺς ἔκαμνε νὰ ἐκτιμῶσι πολλὸ ὀλιγώτερον τὰ συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος παρὰ τὰς ἰδίας τῶν θεωρίας. Ἠγανάκτησεν ὁ Πυγνέτιος εἰς τὸν ἄδικον τοῦτον ὀνειδισμὸν ὁλοκλήρου σώματος ἀνθρώπων διὰ τὸ σφάλμα ἐνὸς τῶν μελῶν αὐτοῦ· καὶ μολον- ὅτι ὁ νεώτερος τοῦ ἰατροσυνεδρίου, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον γραμματίον πρὸς τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ἡ στρατιωτικὴ δόξα ἦτον ἔως καὶ τότε ἀπαράμιλλητος:—

ΣΤΡΑΤΗΓΕ!—Εἶσαι δορικτήτωρ! ἤγουν, ἀν- ὄθρωπος, θυσιάζων τὸ πᾶν εἰς τὰ ἰδιά τῆς συμφέ- ροντα, τὰ ὁποία καλύπτει μετὰ τὸ ὄνομα τῆς δόξης. Ἐπίμενε δορικτήτωρ! τρέχε τὸν ἐξολοθρευτικὸν δρόμον σου! ἀλλὰ σέβου τοὺς ἄνδρας, οἵτινες χωρὶς καμμίαν φιλοδοξίαν, παρὰ μόνον διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, φθείρουν τὴν ζωὴν αὐτῶν θεραπεύοντες τὰ δεινὰ, ὅσα σὺ ἔοι ὁμοίοι σου προσέειπες.

ΠΥΓΝΕΤΙΟΣ.

Λαβὼν ὁ Βοναπάρτης τὸν τολμηρὸν τοῦτον ἔλεγχον, ἔστρεψε πρὸς ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν, καὶ δεικνύων τὸ νόμα, ἠρώτησε, ‘Ποῖος μωρὸς εἶναι οὗτος ὁ ἐξοχώτατος;’. ‘Αὐτὸς ἐκεῖνος,’ ἀπεκρί- θη ὁ ἀξιωματικὸς, ‘τὸν ὁποῖον ἐθαύμασες διὰ τὴν τῶν ἀσθενῶν ἐπιμέλειαν, εἰς τὸ ὀπισθεν τοῦ στρατοῦ τῆς Συρίας.’ Ὁ Πυγνέτιος ἐπροσκα- λέσθη νὰ γευματίσῃ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἐπαύριον, ἃ εἰς τὸ διάστημα τοῦ γεύματος τὸν ἐμίλησεν ὁ Βοναπάρτης μετὰ τὸν ἀπότομον ἐκεῖνον τρόπον, τὸν ὁποῖον πολλάκις ἐμεταχειρίζετο. ‘Νέε! εἶσαι ἀπὸ τὸ νότιον μέρος τῆς Γαλλίας; δὲν εἶσαι; Θεομὴ κεφαλὴ, ἀλλ’ ἀγαθὴ καρδιά. Πάταξέ με, ὅτι ἀγαπᾷς· εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.’—Αἱ φράσεις αὗται, εἰς τὸ στόμα τοιοῦ- του ἀνδρός, καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὑπέ- σχοντο πᾶσαν τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ἀνταμοιβῇ. Ἀφ’ οὗ κατεστάθη ὁ Βοναπάρτης ὑπάτος, καὶ

ὁ στρατὸς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἐλη- σμονήθη ἡ ὑπόσχεσις αὐτῇ. Ὁ Πυγνέτιος ἐζήτησε, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν δουλεύσεων του, νὰ σταλθῇ εἰς τὰς Αὐτικὰς Ἰνδίας, διὰ νὰ ἐρευ- νήσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ, ὡς εἶχεν ἐρευνήσῃ τὸν τῆς πανώλους. Μόλις ἀποφυγὼν θάνατον ἐκ τῆς νόσου ταύτης, ὑπέ- στρεψε καὶ ἐδημοσίευσεν σύγγραμμά τι πολύτιμον, περιλαμβάνον τὰς ἐκβάσεις τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ. Ἐρωτηθεὶς δὲ πάλιν ὁποῖαν ἀνταμοιβὴν ἠθέλει, ἐζήτησεν ἀπλῶς νὰ διορισθῇ εἰς δημοσίαις τινὸς νοσοκομείου ἐπίσκεψιν. Τῆς νέας ταύτης θέσεως ἐξηκολούθει νὰ ἐκπληροῖ τὰ καθήκοντα, ἔωσθε τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας καὶ ἡ παρακ- μάζουσα ὑγεία τῆς συζύγου του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ σιρῇ, μετὰ σύνταξιν ἐτήσιον, εἰς τὴν Βιέλαν, ὅπου ἤλπιζε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς ὑγείαν ὁ ἀὴρ τῆς πατρίδος τῆς. Αἱ προσενη- θεῖσαι ἐκ τῆς προτέρας του ζωῆς ἀσθενεῖαι ἐμποδίζον μὲν αὐτὸν νὰ ἐξέρχεται εἰς ἐπισκέ- ψεις· ἀλλὰ δέχεται εἰσέτι τὸ πλῆθος τῶν πα- σχόντων, ὅσοι προστρέχουν εἰς αὐτὸν πανταχό- θεν, εἴτε πλουσίους· εἴτε πτωχοὺς, διατάσσει τὰ πρὸς ἀναλαβὴν ἀπαιτούμενα, ἃ κρατεῖ μετὰ αὐτοὺς ἀνταποκρίσιν, ἐνόσῃ ἡ χρεία τὸ καλεῖ, χωρὶς ἀνταμοιβὴν ὁποιανδήποτε.

Διὰ τοὺς ἔξω τῆς Συμῶνης διατρίβοντας ἀνα- γνώστας τῆς Ἀποθήκης ἐμπορεῖ νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα, ὅτι εὗρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἄλλος Πυγνέτιος, ὁ Γάλλος ἰατρὸς κύριος Βουλάρδος, ὅστις μετὰ ἡρώϊκην ἀπόφασιν εἰσῆλθε πρὸ καιροῦ εἰς τὸ λοιμοκομεῖον τῆς Γραικικῆς κοινότητος, ἃ μετὰ φιλάνθρωπον ζῆλον καὶ ἀσκήνον ἐπιμέλειαν ἀφωσιώθη σωματικῶς καὶ νοσητικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀσθενῶν, ἃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευναν τοῦ χαρακτῆρος τῆς ὀλεθρίας νόσου.

ΤΟ ΠΑΝΔΕΙΝΟΝ ΣΤΗΜΒΕΒΗΚΟΣ.

ΜΙΑΝ τῶν ἡμερῶν,—γράφει περιηγητῆς Γάλ- λος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του,—ὠδοιπόρουν εἰς τὴν Καλαβρίαν. Ὁ τόπος αὐτὸς γέμει ἀπὸ κακοῦ ἀνθρώπου, οἵτινες δὲν ἀγαπᾷ, πιστεύω, κανένα, πρὸ πάντων ὅμως ἐχθρεύονται τοὺς Γάλλους. Νὰ σὲ εἰπῶ διατί, ἢθεὶλα χρειασθῇ παραπολλὴν μελάνην ἃ χαρτίον· ἀρκεῖ νὰ ἐξεύρης ὅτι μᾶς μισοῦν μέχρι θανάτου, καὶ ὅτι ὅποιος πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν δὲν καλοπερνᾷ ὁ κακό- τυχος. Ἡ μόνη μου συντροφία ἦτον εὖμορφός τις νέος· λέγω δὲ τοῦτο, ὅχι διὰ νὰ ἐλκύσω τὴν προσοχὴν σου, ἀλλὰ διότι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Οἱ δρόμοι εἰς τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι κρημνοὶ, καὶ οἱ ἵπποι μας ἐπρόβαιναν δυσκολώτατα. Προηγώ-

μενος ὁ συνοδοιπόρος μου, ἐπῆρεν ὁδὸν τινά, ἢ ὁποία τὸν ἐφάνη εὐκολωτέρα ἢ συντομωτέρα τοῦ τακτικοῦ μονοπατίου, καὶ οὕτω ἐχάσαμεν τὸν δρόμον. Τὸ σφάλμα ἦτον ἰδικόν μου, διότι δὲν ἔπρεπε βεβαίᾳ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰκοσαετῇ κεφαλῇ. Ἐξητήσαμεν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους, ἐνῷ ἔφεγγεν εἰσέτι· ἀλλ' ὅσον ἐγυρεύαμεν τὸ μονοπάτιον, τόσον ἐμακρυνόμεθα ἀπ' αὐτό. Τέλος, ἀφοῦ ἤδη ἐνύκτωσεν, ἐπλησιάσαμεν εἰς μέλαιναν τινὰ οἰκίαν. Ἐμβήκαμεν, ἢ ὅχι ἀνυπόπτως. Ἀλλὰ τί ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν; Αὐτοῦ εὐρήκαμεν εἰς τὴν τράπεζαν μίαν ὁλόκληρον ἀνθρακῶν οἰκογένειαν. Μετὰ τὸν πρῶτον χαιρετισμὸν μᾶς ἐπροσκάλεσαν νὰ συνδειπνήσωμεν. Τὸ παλληκάριον μου δὲν ἤρρησε νὰ καθίσῃ. Εἰς ἐν ἡ δύο λεπτά ἐτροφάμεν καὶ ἐπίναμεν μὲ τὰ σωστά μας, τοῦλάχιστον ἐκεῖνος· ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ ῥίψω δύο τρία βλέμματα ὁλόγυρα, εἰς τὸν οἶκον ἢ εἰς τὰς κατοίκους αὐτοῦ. Οἱ ξενοδόχοι μας, τῷ ὀνότι, ἐφαίνοντο ἀνθρακεῖς· ἀλλ' ὁ οἶκος! ὁμοίαζεν ὀπλοθήκην. Δὲν ἔβλεπέ τις παρὰ τουφέκια, πιστόλια, σπαθία, μαχαίρας. Τίποτε δὲν με ἤρεσκε· καὶ παρετήρησα ὅτι δὲν μ' ἐθεώρουν μὲ καλὸν ὄμμα. Ὁ σύντροφός μου, ἐξεναντίας, ἔγινεν εὐθύς οἰκιακός. Ἐγέλα, ἐχωράτευε μαζὴ τῶν· καὶ μὲ ἀφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ἐγὼ νὰ ἐμποδίσω, εἶπε διαμιῶς πόθεν ἤρχόμεθα, ποῦ ὑπηρετοῦμεν, καὶ ὅτι ἡμεῖς Γάλλοι. Στοχάσου τὴν θέσιν μας, ἀναμέσον τῶν θανασίμων ἐχθρῶν μας, μόνον, ἐν καιρῷ νυκτός, μακρὰν ἀπὸ πάσαν βοήθειαν ἀνθρωπίνην! Διὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ συντείνῃ πρὸς ἀφανισμόν μας, ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ τὸν πλούσιον, ὑποσχόμενος νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ καλὰ διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν· καὶ ἔπειτα ἤρρισε νὰ μωρολογῇ περὶ τοῦ κιβωτίου του, παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνθέρμως νὰ τὸ κυττάξωσι καλὰ, καὶ νὰ τοῦ τὸ βάλωσι προσκεφάλαιον. Ἄ, νεότης, νεότης, πόσον εἶσαι ἀξιολύπητος! Ἐξαδέλφη, ποῖον θησαυρὸν νομίζεις ὅτι περιεῖχε τὸ κιβώτιον, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἀνησυχεῖ ὁ ἐλαφρόστοιχος νέος; ἀδάμαντας ἴσως ἢ μαργαρίτας; Ὁχι, ὄχι, οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὰς ἐπιστολάς τῆς ἐρωμένης του!

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφέθημεν μόνον. Οἱ ξενοδόχοι μας ἐκοιμήθησαν κάτω· ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου εἶχαμεν φάγειν. Ἐπὶ τίνος σανιδώματος, τρεῖς ἢ τέσσαρας πῆχεις ὑψωμένοι, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναβῶμεν διὰ κλίμακος, ἦτον ὁ κρᾶββάτος, ὅστις μᾶς ἐπερίμενε, —φωλεά, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαμεν νὰ ἐμβῶμεν, πηδῶντες ὑπεράνω πύθων γεμάτων ἀπὸ ζωοτροφίας δι' ὅλον τὸν χρόνον. Ὁ συνοδοιπόρος μου ἀνέβη ἀμερίμνως

εἰς τὴν κλίνην, καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν εἰς ὕπνον βαθύν, ἔχων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πολυτίμου κιβωτίου. Ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ διανυκτερεύσω ἐξυπνος· ὁθεν ἀνάψα μίαν καλὴν φωτίαν, καὶ ἐκάθισα. Εἶχα δὲ περάσειν ἀτάραχα σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ περὶ τὰ χαράγματα ἤμην πλέον παρηγορημένος· ἀλλὰ τότε ἤκουσα τὸν ξενοδόχον ἢ τὴν σύζυγον αὐτοῦ νὰ συνομιλῶσι καὶ νὰ λογοφέρωσι μετὰ τῶν· ἔβαλα λοιπὸν τὸ αὐτίον μου εἰς τὴν καπνοδόχην, ἥτις εἶχε συγκοινωνίαν μὲ τὸν ὑποκάτω θάλαμον, ἢ διέκρινε ἐντελῶς τὰ λόγια τοῦ ἀνδρὸς ταῦτα.— Ἄϊ, τί λέγεις, νὰ τοὺς σφάξωμεν ἢ τοὺς δ' ὅς; Εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ ἀπεκρίθη, Ἄϊ! —καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἤκουσα.

Πῶς νὰ σὲ διηγῇθῶ τὰ ἐπίλοιπα; Μόλις ἠμπόρεν νὰ ἀναπνεύσω· ὅλον μου τὸ σῶμα ἦτο ψυχρὸν ὡς μάρμαρον· ἂν μ' ἔβλεπες, δὲν ἠμπόρεις νὰ εἴπης ἂν ἤμην ζωντανὸς ἢ ἀποθνήσκων. Φοίττω εἰσέτι, διαλογιζόμενος τὴν ὥραν ἐκείνην! Ἡμεῖς οἱ δύο ἡμεῖς σχεδὸν χωρὶς ὄπλα· ἐναντίον μας ἦσαν δώδεκα ἢ δεκαπέντε καλὰ ὀπλισμένοι. Καὶ ἔπειτα, ὁ συνοδοιπόρος μου σκοτωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ τὸν κόπον! Νὰ τὸν φωνάξω, νὰ κάμω θόρυβον, δὲν ἐτόλμουσα· νὰ φῶν μόνος ἦτον ἀδύνατον. Τὸ παράθυρον δὲν ἦτο πολλὰ ὑψηλόν· ἀλλ' ὑποκάτω αὐτοῦ ἦσαν δύο μεγάλοι σκύλοι, ὁλολύζοντες ὡσὰν λύκοι. Φαντάσθ, ἂν ἐμπορῆς, τὴν στενοχωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεν. Μετὰ ἐν τεταρτημόριον τῆς ὥρας, τὸ ὁποῖον μ' ἐφάνη ἓνας αἰὼν, ἤκωσα κάποιον νὰ ἀναβαίνει· ὑπῆγα εἰς τὴν θύραν, ἢ, κυττάξας διὰ τῆς χαραμίδος, ἶδα τὸν γηραλέον κρατοῦντα λύχνον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, εἰς δὲ τὴν ἄλλην μεγάλην τινὰ μάχαιραν. Ἀνέβη, ἢ ἡ γυνὴ ἐξοπίσω τῆς· ἐγὼ ἤμην ὀπισθεν τῆς θύρας. Τὴν ἤνοιξεν· ἀλλὰ, πρὶν ἐμβῇ, ἀπέθηκε κάτω τὸν λύχνον, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν ἐκείνη· εἰσῆλθεν ἐξυπόλυτος, καὶ ἡ γυνὴ, στεκομένη ἀπ' ὀπίσω του, καὶ κρύπτουσα μέρος τοῦ φωτός μὲ τὰς δακτύλους τῆς, τὸν εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν, Ἐλα φρά, ὑπάγαγε ἐλα φρά. Φθάσας εἰς τὴν κλίμακα, ἀνέβη, κρατῶν τὴν μάχαιραν μετὰ τῶν ὀδόντων· ὑπῆγε δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κρᾶββάτου, ὅπως ἐκοίτετο ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος νέος, μὲ τὸν λάρυγγα ἐξασκέπαστον· μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐπίασε τὴν μάχαιράν τε, καὶ μὲ τὴν ἄλλην— Ἄ, ἐξαδέλφη μου— ἤρπασε τὸ χοιρομήριον, τὸ κρεμάμενον ἀπὸ τὴν στέγην, ἐκοψε μερικόν, ἢ ἀνεχώρησεν. Ἡ θύρα κλείεται πάλιν, τὸ φῶς χάνεται, ἐγὼ δὲ ἀφίνομαι μόνος εἰς τὰς σκεπὲς μου.

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθαν ὅλοι μὲ πολὺν θόρυβον νὰ μᾶς ἐξυπνίσωσιν, ὡς εἶχαμεν τοὺς

παρακαλέσειν. Μᾶς ἔφεραν ἱκανὰ φαγητά,— μᾶς ἔστρωσαν μίαν ὥραιαν τράπεζαν,—ἐξαίρετον πρόγευμα, σὲ βεβαιόνω. Δύο πετεινοί, παχείς ὥσάν καπώνια, ἐσυγκρότην μέρος αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ξενοδόχος εἶπε νὰ φάγωμεν τὸν ἕνα, τὸν δὲ ἄλλον νὰ ἐπάρωμεν μαζὶ ἡ μας. "Οτε ἶδα τοὺς πετεινοὺς, ἐκατάλαβα διὰ μᾶς τὸ νόημα τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου λόγου,—'Νὰ τοὺς σφάξωμεν καὶ τοὺς δύο';

ΛΙΜΝΗ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΥ ΤΑΤΟΣ
Εἰς τὴν Περσίαν.

Ἡ ΦΥΣΙΚΗ αὕτη περιέργεια συνίσταται ἀπὸ παράδοξα τινὰ λιμνία, τὰ ὀκνηρὰ τῶν ὁποίων ὕδατα διὰ βραδέος ἢ τακτικοῦ τρόπου καταντοῦν στάσιμα, πηγνύονται, καὶ ἀπολιθώνονται· καὶ παράγουν τὴν ὥραιαν ἐκείνην πέτραν, κοινῶς καλεσμένην Ταβρίδος μάρμαρον, ἣτις εἶναι τόσον ἀξιοπαρατήρητος εἰς τὰ πλείοτερα τῶν κοιμητηρίων τῆς Περσίας, καὶ ἣτις συγκροτεῖ καλλώπισμα κορυφαῖον εἰς ὅλα τὰ κατὰ τὴν χώραν αὐτὴν ἐπίσημα οἰκοδομήματα. Τὰ λιμνία ταῦτα, κείμενα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, περιέχονται εἰς περιφέρειαν ὡς ἡμίσεως μιλίου· σημειοῦται δὲ ἡ θέσις αὐτῶν ἀπὸ συγκεχυμένους σωροὺς ἢ στοίβας τῶν ἀνασκαπτομένων λίθων. Τίποτε δὲν εἶχαμεν ἰδεῖν ἀκόμη εἰς τὴν Περσίαν ἀξιώτερον παρὰ τοῦτο τῆς προσοχῆς τοῦ φυσιολόγου, καὶ ποτὲ δὲν ἐλυπήθην τόσον διὰ τὴν περὶ τὰς ἐπιστήμας ἄγνοιάν μου· ἀλλ' ἐπειδὴ κἀνεῖς ἄλλος Εὐρωπαῖος ποτὲ ἴσως δὲν ἐπεσκέφθη τὸ μέρος τοῦτο, θέλω προσπαθήσειν νὰ τὸ περιγράψω κατὰ δύναμιν.

Πλησίον αὐτοῦ, ἡ γῆ πατουμένη ἐκβάλλει βαθὺν καὶ σκοτεινὸν ἤχον, καὶ φαίνεται κατάξηρος καὶ ἀσβεστώδης· ἐπ' αὐτοῦ δὲ, αἰσθάνεται τις δυνατὴν ὁσμὴν μετὰλλων, ἀναβαίνουσαν ἀπὸ τὰ λιμνία. Τὴν πρόοδον τῆς ἀπολιθώσεως δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπαρχῆς μέχρι τέλους. Ἐδῶ τὸ νερὸν φαίνεται καθαρὸν, ἐκεῖ πυκνότερον ἢ στάσιμον, ἄλλοῦ παντάπασιν μέλαν, καὶ τελευταῖον γίνεται λευκὸν ὡς πάχην. Τρόντι, λιμνίων ἀπολιθωμένων φαίνεται ὡς παγωμένον ὕδωρ· καὶ πρὶν μὲν ἀπολιθωθῇ ἐντελῶς, ἐὰν ἐλαφρὰ ῥίψῃ τις μίαν πέτραν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, συντρίβεται ὁ ἐξωτερικὸς χιτῶν, καὶ ἀναβρῦει ὑποκάτωθεν νερὸν μαῦρον. Ἀφοῦ δὲ ἀπολιθωθῇ τέλεια, ἡ πέτρα δὲν κάμνει οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, καὶ δύναται τις νὰ περιπατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ βροῇ τὰ ὑποδήματά του. Ὅποτε διασκάψῃ τις τὸ ἀπολιθωμένον ὕδωρ, βλέπει καθαρῶς τῆς πήξεως τὴν περιεργον πρόοδον· φαίνονται ὡς κόλλαι χονδροῦ χαρτίου, βαλμέναι ἡ μία ἐπάνωθεν τῆς ἄλλης εἰς ἐπισω-

ρευμένα στρώματα. Τοιαύτην δὲ σταθερὰν ἐπιρροέειαν ἔχει τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ γίνεται πέτρα, ὥστε, ὅπου ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς φρυαλίδας, ἡ ἀπολίθωσις λαμβάνει σφαιροειδὲς σχῆμα, ὡς νὰ ἐστήνοντο διὰ μαγικῆς αἱ φρυαλίδες εἰς τὸ μέσον τῶν παιγνιδῶν αὐτῶν κινήματων, καὶ νὰ μετεμορφόνοντο εἰς μάρμαρον. Αἱ πετρώδεις αὗται φρυαλίδες, αἰτίνες συγκροτοῦν τὰ πλέον περιέργα δείγματα τῆς παραδόξης ταύτης λιθοτομίας, περιέχουν πολλάκις μόρια τοῦ χύματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἐξῆλθε.

Ἡ οὕτω παραγομένη οὐσία εἶναι εὐθραυστος, διαφανής, καὶ κάποτε ὥραιότατα στιγμὴν με πρᾶσινους, ἐρυθρὰς, καὶ χαλκοχρούους φλέβας. Ἐπιδέχεται νὰ κοπῇ εἰς ἀπειρα κομμάτια, ὡς καὶ νὰ ὑαλισθῇ καλά. Ἄλλο φυτὸν δὲν παρετηρήσαμεν νὰ φυτρῶνῃ εἰς τὸ νερὸν παρὰ τὸν σχοῖνον.

Ἡ σημερινὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Περσίας, τῆς ὁποίας οἱ Προίγκιπες δὲν ἐξοδεύουν μεγάλας ποσότητας εἰς κατασκευὴν δημοσίων οἰκοδομῶν, δὲν ἔχει ἐλαφρύνῃ πολλὴν πέτραν· ἀλλὰ μεγάλα τινὰ μάρμαρα, τὰ ὁποῖα ἔκοψεν ὁ Ναδὶρ Σάχ, ἢ τὰ ὁποῖα τώρα κεῖνται παρημελημένα μεταξὺ ἀναριθμήτων κλασμάτων, δείχνον τοὺς σκοποὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἀπέβλεπε. Τόσον δὲ λογίζεται ἡ πέτρα αὕτη ὡς πολυτελείας ἄρθρον, ὥστε μόνον ὁ βασιλεὺς, οἱ υἱοὶ τῆς, ἢ ὅσοι ἄλλοι διὰ χωριστοῦ φιρμανίου λάβωσι τὴν ἄδειαν, συγχωροῦνται νὰ τὴν ἀνασκάπτωσι· καὶ τόσον ὑπερβαίνει τὴν φιλαργυρίαν ἢ ἀλαζονείαν, ὥστε τὸ σχέδιον τοῦ ἐνοικιάζειν αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα δὲν φαίνεται νὰ ἐμβῇ ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῶν σημερινῶν αὐτῆς κυρίων.

Τὸ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ ΠΛΟΥΤΙΟΥ.— Πλούσιος ἀδικὸς ἐκτίξε ποτὲ νοσοκομεῖον, καὶ ἤρχετο συχνὰ μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ βλέπῃ τὴν οἰκοδομὴν, διὰ τὴν ὁποίαν ἢ πολλάκις τὸν ἐσυμβουλευέτο. Τὸν ἠρώτησε μίαν τῶν ἡμερῶν, ἂν ἦναι ἀρκετὰ μεγάλη ἡ περιοχὴ τοῦ νοσοκομεῖου. 'Με φαίνεται πολλὰ μικρά,' τὸν ἀπεκρίθη ὁ φίλος. 'Πῶς,' τὸν εἶπε με ὀργὴν ὁ πλῆσιος, 'ἐπειδὴ ἔχει τόπον ἀρκετὸν νὰ χωρήσῃ διακοσίους πτωχοὺς;' Καὶ ὁ φίλος ἀπεκρίθη, 'Ἄν ὅσους ἐπτώχυνες καταφύγωσιν εἰς τοῦτο, εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς χωρήσῃ ὅλος.'—ΚΟΡΑΗΣ.

ΕἶΝΑΙ αἰσχρότης χαμέρπεια τὸ νὰ αἰσχυνῶμεθα νὰ δεῖξωμεν τιμὴν πρὸς τὸν δυστυχοῦντα ἀγαθὸν ἄνθρωπον. Ἡ χαμέρπεια αὕτη εἶναι κατὰ δυστυχίαν κοινὴ, ἢ διὰ τοῦτο βάλε μεγαλύτεραν προσοχὴν μὴ τὴν ἀφῆσθαι νὰ μολύνῃ ποτὲ τὴν ψυχὴν σου.—ΣΙΛΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ.